

L'italo-americà-empordanès Ralph Bernabei exposa per primer cop a Barcelona a la sala Esther Montoriol

La quarta dimensió

Jaume Vidal
BARCELONA

“Cada cop m’interessa més l’espai, per això he volgut fer una exposició d’obra nova pensada expressament per a la sala. Cada cop entenc menys l’obra si no es relaciona amb el seu entorn”, explica el novaiorquès d’origen italià Ralph Bernabei, instal·lat des de fa molt anys a la població alt-empordanesa de Colera. Des de dijous passat fins al 31 d’octubre exposa a la galeria Esther Montoriol (Diputació, 339. Barcelona) en la seva primera individual a la capital catalana, que porta per títol *Art of connection*.

En aquesta mostra, la principal preocupació de Bernabei ha estat transgredir l’espai donant una nova lectura al que es considera les tres dimensions. El tradicional espai bidimensional que ocupen els quadres ha estat ocupat per escultures de fusta que al seu torn tenen una representació formal que evoca els caràcters d’alfabets de les primeres civilitzacions. Una manera de

dibuixar l’espai amb formes que sobresurten en un intent d’obrir-se camí per la totalitat de la galeria.

Aquesta quarta dimensió que representa l’espai conceptual en què conflueixen les altres tres dimensions és l’aportació que fa l’artista, que, basant-se en unes premisses de convencionalisme artístic, com ara la construcció d’estructures escultòriques amb fusta o pintant sobre paper encolat sobre fusta, construeix un univers de projecció de futur, de buscar nous camins que porten el seu art de sempre a aquesta quarta di-

“Cada cop dono més importància a l’espai, per això he fet obres pensades per ocupar la sala”

mensió de caire espiritual en què l’art perd les categories i esdevé només l’expressió humanística de la creació.

Al costat de les escultures enlairades, construïdes des de la tradició familiar d’artesans fusters de la seva família, Bernabei també presenta uns quadres de complexa simplicitat. El blanc del fons i el vermell –un roig escarlata que ja es considera en el seu cercle proper com el vermell *bernabei*– que esquitxa la superfície en un gest nerviós que ell nega que ho sigui, donen un resultat cromàticament intens. “No es fruit del nerviosisme, sinó que es tracta d’una pulsio creativa que és diferent i que, tot i que em doni un resultat dinàmic, pot haver estat feta des d’una certa serenitat”, explica l’artista.

Aquesta mateixa pulsio també es detecta en una segona part de la mostra situada a l’altell de la sala. Es tracta de quadres fets amb grafit sobre superfície blanca, realitzats, a la manera de contrapunt, mentre estava treballant un projecte escultòric.

Ralph Bernabei, a sota d’una de les escultures que esdevenen quadres a la galeria Esther Montoriol ■ V.B.

D’aquesta manera, tot i ser peces diferenciades, estableixen una connexió amb el conjunt escultòric. Es tracta de la recerca de la quarta dimensió que Bernabei anomena “art de connexió”, com el títol de la mostra, i que representa que tot el seu treball s’uneix amb un fil invisible que també s’adhereix a l’ànima de l’espectador i a l’espai on es mostra. “Per a

mi resulta paradoxal que en una època en què parlem de xarxes, que estem connectats, la dispersió entre la gent sigui tan brutal. Amb l’exposició, el que intento explicar és la veritable connexió que representa l’art, en particular, però, en un pla més general, la cultura i el pensament. És el que realment fa que la gent estigui connectada en xarxa.” ■

Setxu Xirau fa de la malaltia guariment

J. Vidal
BARCELONA

L’art contemporani no és res més que fer confluir pensament i sensacions. I barrejar-ho amb les nostres obsessions. L’obsessió de l’artista de Canet de Mar Setxu Xirau Roig és la taxidèrmia. Potser per tot

el que representa de frontieres entre la vida i la mort. I aquest és el tema de l’exposició *Blau de metilè*, que es presenta a la galeria Art Petritxol (Consell de Cent, 315, Barcelona), en què l’artista descarrega tot el que ha sentit en les seves estades hospitalàries en obres que com-

binen papallones dissecades amb elements hospitalaris com ara sondes i envasos de gota a gota. La mort i la malaltia, però cromatitzades amb el blau de metilè, que s’utilitza per donar color a les cèl·lules, fet que dona un esclat de vitalitat que contraresta el discurs fosc i negatiu.

Setxu Xirau Roig, a la galeria Art Petritxol, on presenta l’exposició ‘Blau de metilè’ ■ V.B.

Crítica teatre

Jordi Bordes

La vida en bucle

El futur

Autor i director: Joan Yago
Dimecres, 18 de setembre (fins al 29), a l’escenari Joan Brossa

Si les civilitzacions futures sempre s’imaginen deshumanitzades, aquesta proposta advoca en realitat per un to ben familiar. Joan Yago escriu el que li transmeten els intèrprets que debuten en l’escena professional. Hi ha una llum que s’escapa i encomana puntualment, i que va creixent a mesura que avança. Si al principi sembla una peça més aviat plana, guanya intensitat i tridimensionalitat cap al final de l’obra. Contagia ganes de viure, tot i retratar un quadre més aviat desolador.

El futur recull les propostes dels alumnes de 4t d’interpretació d’Eòlia (2017/18) sobre el futur i prova de fer un pont entre el que imaginaven els nets sobre com seria el món dels seus nets 100 anys després. Des del setembre de 1900 fins a pràcticament el 2100. La naturalesa sempre advoca per la supervivència. El dramaturg de La Calòrica admet que el futur que pronostiquen experts i que escup per les xarxes socials i els mitjans de comunicació és apocalíptic. En aquesta contradicció (entre el desig individual i les pors col·lectives) es basa aquest muntatge construït a còpia de càpsules. ■

Les papallones són exemplars autèntics, tot i que molta gent pensa que són creació de l’artista. La papallona Ulisses que utilitza procedeix d’Austràlia.

L’obra de Setxu Xirau Roig camina sempre en la direcció de prendre temes tèrbols i inquietants però transformant-los en crits d’esperança. Es tracta de trobar poètiques en temes que solen crear rebuig a la majoria de la gent. Al costat d’obres de format mitjà, el creador n’exhibeix una de gran format que té la virtut de ser la síntesi de tota l’exposició.

La Cate de Figueres posa en marxa a l'octubre el nou cicle de concerts mensuals 66 Butaques: tantes com té aquest espai ideal per a actuacions de proximitat

Per a 66 privilegiats

Xavier Castellón
FIGUERES

La Cate de Figueres estrena aquesta tardor un nou "cicle d'acció musical" anomenat 66 Butaques, que són exactament les que té la Sala Toni Montal d'aquesta entitat cultural amb molta història. A partir del 17 d'octubre, quan Guillamino obrirà el cicle, el tercer divendres de cada mes hi tindrà lloc una actuació en què el públic podrà estar molt a prop dels músics. Així argumenten els seus organitzadors la necessitat d'aquest nou cicle: "L'Alt Empordà disposa d'una gran oferta musical en format de grans festivals concentrada a l'estiu. Per contra, la resta de l'any, l'oferta estable de música moderna en directe és, proporcionalment, molt reduïda. Aquesta situació fa que moltes propostes musicals originals i no comercials es trobin en una situació de pràctica invisibilitat per al públic local i, alhora, que els artistes no disposin de mas-

Guillamino obrirà el nou cicle de concerts a La Cate el 17 d'octubre ■ ÀLEX LLOVET

El cicle comença amb Guillamino, Joana Serrat, Nico Roig, Ernest Crusats, Maria Rodés i Rusó Sala

sa espais per mostrar aquest tipus de treball". La majoria dels artistes participants van néixer al llarg de la dècada 1976-1986 i són noms destacats de l'escena musical catalana actual. Els concerts comencen a les 22 h i les entrades -8 euros a la venda

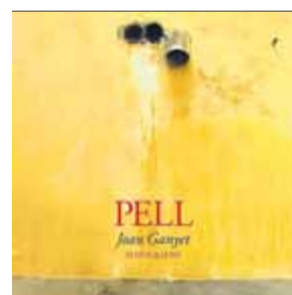
anticipada, 10 a la taquilla- ja estan a la venda a www.66butaques.cat.

Pau Guillamet, Guillamino, músic barceloní amb arrels empordaneses, presentarà a La Cate el seu últim disc, *Fra Júpiter* (BankRobber), gestat durant una estada al mo-

nestir cistercenc de Poblet. Guillamino (guitarra i veu) hi actuarà acompanyat per Gerard Cantero, baix; Toni Molina, bateria, i Eduard Gener, teclats. Aquest concert serà una excepció en un cicle en el qual predominaran els concerts de format més

reduït, sovint unipersonal. Per exemple, l'osonenca Joana Serrat hi presentarà tot sola amb la seva guitarra el disc *Dripping Springs*, el divendres 15 de novembre, i el mateix farà el 20 de desembre Nico Roig amb les noves cançons que inclourà en el disc *Yo siempre sueño que sí*, que es publicarà el febrer vinent. El 17 de gener del 2020 també actuarà a La Cate tot sol l'osonenc Ernest Crusats, el cantant de La Iaia, que combinarà relectures acústiques de temes del grup amb cançons inèdites.

El cicle 66 Butaques continuarà amb Maria Rodés i el seu *Eclíptica*, el 21 de febrer; la cantant i compositora rosina Rusó Sala, que presentarà *Desirem* amb Aleix Tobias (percussió) i Míriam Encinas (flautes, viola de gamba, dilruba), el 20 de març; la cantant i pianista Marina Herlop, el divendres 17 d'abril, i per tancar aquesta primera temporada del cicle, Ferran Palau, en duet, el 15 de maig. ■

FOTOGRAFIA

Joan Ganyet presenta 'Pell' al COAC de Girona

L'arquitecte Joan Ganyet i Solé (la Seu d'Urgell, 1946) presentarà avui el seu llibre de fotografies *Pell* (Salòria) a la sala Rafael Masó de la Demarcació de Girona del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya (19.30 h), acompanyat per l'arquitecte Quico Hereu, el geògraf Joan Noguera i l'historiador Joaquim Nadal. *Pell* inclou unes 120 fotografies fetes en murs de ciutats històriques del Mediterrani. ■ X.C.

PENSAMENT

Tecnologia i llibertat, a la Casa de Cultura

La Casa de Cultura de la Diputació de Girona obre avui una nova edició del cicle *Un espia a la butxaca*, que reflexiona sobre l'ús ètic de la tecnologia i la seva influència sobre la democràcia i la llibertat, amb la conferència *De la xarxarderia conspirativa al 'deep fake'. Història de la realitat reconstruïda*, que oferirà l'escriptor Bel Bosck, a l'aula magna (19.00 h). Les inscripcions al cicle són gratuïtes i no obligatòries, però sí recomanables, ja que asseguren la plaça. Es poden fer a través del web de la Casa de Cultura o presencialment a la secretaria del centre. Totes les ponències del cicle *Un espia a la butxaca* tindran lloc els dimecres a les set del vespre fins al 23 d'octubre.

El cicle continuarà el 2 d'octubre amb *El núvol subterrani*, una ponència a càrrec de l'artista i investigadora Joana Moll, que explora críticament com les narratives postcapitalistes afecten l'alfabetització de les màquines, els humans i els ecosistemes. La tercera conferència, *Com ens controla la tecnologia? L'imperi GAFAM vs. BATX*, serà impartida el 9 d'octubre per Karma Peiró, periodista especialitzada en les tecnologies de la informació i la comunicació. El 16 d'octubre, Vicente Garrido, professor de la Universitat de València i expert en criminologia, parlarà sobre *El psicòpata en el ciberespai*, i el 23 d'octubre Gemma Galdon tancarà el cicle amb *Cap a la dictadura de l'algoritme*. ■ X.C.

Andrea Motis, ahir, en la inauguració del Festival de Cinema de Girona ■ JOAN SABATER

FESTIVAL DE CINEMA DE GIRONA

Andrea Motis trepitja la catifa vermella

La cantant, trompetista i saxofonista de jazz catalana Andrea Motis va inaugurar ahir als cinemes Albèniz el 31è Festival de Cinema de Girona, com a protagonista d'*Andrea Motis, La trompeta silenciosa*, un documental de Ramon

Tort que retrata la vida de l'estrella convidada. Una altra de les grans estrelles presents en l'acte d'inauguració va ser Carlos Bayona, DJ i productor, del qual es va projectar el videoclip *Like neon lights*. Per a jornada d'avui, destaca la

projecció del documental *Chef's Diaries: Scotland*, dedicat a El Cellar de Can Roca i que es podrà veure a les 20.30 h als Albèniz. Fins dissabte, es projectaran un total de 241 pel·lícules d'uns cinquanta països. ■ J.C.L.